

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden, bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

300. — 't Portiertje van Roeselare. — 301. De Kleine Tooneelspeelster. — 302. Angstige Dagen. — 303. Antwerpen in Brand. — 304. De Bannelingen. — 305. In het wilde Land. — 306. De Wonderbare Redding. — 307. Fiere Margriet van Leuven. — 310. 't Avontuur van den Schilder. — 311. Het Boefje. — 312. Een onverwachte Reis. — 313. De Geheimzinnige Teekens. — 314. De Spanjaarden te Gheel. — 315. Zwarte Jan. — 316. De Heks van de Moeren. — 317. De Boschwachter van Eikenhof. — 318. Het Juffertje van Parijs. — 319. De Wolfjager van Turnhout. — 320. De Zeeroovers. — 321. Het Gezin van den Visscher. — De Wilde Cow-Boy. — 323. Keizer Karel te Gent. — 324. De Spanjaarden te Mechelen. — 325. Kerstmis in de Sneeuw. — 326. Een angstig avontuur. — 327. De Reis in den Nacht. — De Zwarte Bende. — 329. Het licht in de Wildernis. — 330. De dankbare Soldaat. — 331. Een keer Wildstroeoper. — 332. Het Wonderland. — 333. Het Verloren Testament. — 334. In veilige Haven. — 335. De wonderbare reis van schipper Bontekoe. — 336. Een brutale Feeks. — 337. Vaders vrouwen. — 338. De vlucht over de Schelde. — 339. Neel's avontuur. — 340. De Zwarte Ruiters. — 341. De Held van Afrika. — 342. De Pleegzoon van den Bedelaar. — 343. Het beleg van den Ravenburg. — 344. Een avontuurlijke vacantie. — 345. De vriend van den Indiaan. — 346. De Pelgrims en de Roofridder. — 347. De twee Gemzenjagers. — 348. Het verloren Koffertje. — 349. De Held van Maldeghem. — 350. Het verlaten Huis. — 351. De schat in den Kelder. — 352. — Het huis in de Dennen. — 353. De vriend van den Zeekapitein. — 354. De gestrafte Hoogmoed. — 355. Grootmoeders helpers. — 356. Een Vlaamsche jongen in Amerika. — 357. De jonge Kolonist. — 358. De herder van de Hooglanden. — 359. Na lijden komt verblijden. — 360. De twee Robinson Crusoe's. — 361. Edelmoedigheid beloond. — 362. De Durver. — 364. De Durver in de Prairie. — 365. De jonge Hovenier. — 366. De sluwe Goochelaar. — 367. De valsche Boudewijn. — 368. De zonderlinge Bezoeker. — 369. De schrik van het Dorp. — 370. De Plaggeest. — 371. Bij de Eskimo's. — 372. Ewyn, de lijfeigene. — 373. De eenzame hoeve. — 374. Het Schot in den Avond. — 375. De Stiefmoeder. — 376. Gescheiden Vrienden. — 377. Het Avontuur der Kerstzangers. — 378. Hoogmoed gebroken. — 379. De Cirkusjongen. — 380. Uit het Cirkus. — 381. Het Spookschip.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag ze in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH.

Drukkerij R. Bracke-Van Geert, Baasrode.

Nr. 395

A. HANS

Het Bloemenmeisje

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

HET BLOEMENMEISJE

I.

't Was een schoone morgen in April.

Liesbet had een vroolijk gevoel, toen ze opstond, en de zon in haar kamertje scheen.

— Er zullen vandaag veel vreemden naar de tulpenvelden komen, zei ze.

En onder 't aankleeden zong ze van welgezindheid een liedje.

Ze hoorde grootmoeder beneden.

Liesbet was reeds een weeze van toen ze vier jaar was. Vader en moeder stierven kort na elkaar. Toen had grootmoeder, die bij haar ouders inwoonde, voor haar gezorgd. De oude vrouw ging dan nog uit werken, om den kost te verdienen. Goede menschen hielpen haar wat.

Grootmoeder wilde niet, dat Liesbet naar een weeshuis zou gezonden worden, al had de burgemeester uitgelegd, hoe goed het kind daar zou zijn.

Nu was Liesbet veertien jaar. Ze had de school verlaten en wilde zelf geld verdienen. Grootmoe-

der kreeg thans wel een ouderdomspensioentje, maar dat volstond niet.

Liesbet hoopte bij een der rijke families van het dorp te kunnen werken, maar zoo, dat ze elken avond naar huis kon. Ze wilde grootmoeder 's nachts niet alleen laten.

Intusschen verkocht ze tulpen. Ze woonde in een gemeente tusschen Haarlem en Leiden, in Holland. Daar zijn veel tulpenkweekers, en elk voorjaar gloeit de streek van de kleurenpracht der bloemen. Dat is een wonderlijk gezicht en veel bezoekers komen er naar kijken, thans nog meer dan in den tijd van ons verhaal.

Nu rijden in den bloeitijd langs de tulpenvelden honderden auto's en autobussen. Op sommige dagen ziet men er onafgebroken rijen fietsers. Men komt ook van over de grenzen. In ons land richten reisgezelschappen tochten naar de bloemenvelden in.

En al zag men, toen Liesbet een kind was, nog niet dien grooten toeloop, toch kon het al druk zijn. Het meisje bood dan tulpen te koop aan. Ze mocht die vrij halen op het veld van baas Wervers, die ook molenaar was. Gisteren en eergisteren had Liesbet er vrij wat geld verdiend. En het kon vandaag nog beter worden, want het was prachtig weer.

— Goeden morgen, grootmoeder, zei Liesbet.

toen ze beneden kwam. Ge zijt zoo vroeg opgestaan.

— Ja, kind... ge wilt immers bijtijds vertrekken. Daarom help ik wat bij het huiswerk.

Liesbet gaf de oude vrouw een kus. Ge kunt wel begrijpen, dat ze veel hield van grootmoeder, die voor haar een echte moeder geweest was.

— En zulk prachtig weer, zei Liesbet.

— O, met de zon er op, liggen de velden nu prachtig. God laat ons in een mooi land wonen, kind...

— Er zullen vandaag wel veel menschen komen uit Den Haag en Rotterdam...

— En van Leiden, en van Amsterdam, van overal. Het weer lokt uit.

Ze ontbeten samen. Liesbet ruimde dan de tafel op. Ze deed ook het kamertje aan kant. Ze wilde grootmoeder zooveel werk mogelijk besparen.

— En nu zult ge toch wel buiten in 't zonnetje zitten? vroeg Liesbet.

— Ja, hoor! Vrouw Peeters heeft gisteren een hoop kousen gebracht om te stoppen. Dus werk genoeg... We worden nog rijke menschen...

— Dat geloof ik!

— 't Is een grapje. Laat ons tevreden zijn met ons dagelijksch brood...

Liesbet kon nu vertrekken. Ze nam haar mand en zei grootmoeder goeden dag.

Vroolijk stapte ze heen. Ze zag er netjes uit met haar wit kapje en haar net gestreken kleedje. Ze droeg witte klompen.

Haar land is doorsneden van kanalen. Toen draaiden er nog veel meer molens dan nu. En overal schitterde de kleurenpracht der tulpen.

Grootmoeders huisje stond ook nabij een vliet.

Liesbet stapte in een bootje. Er lagen verscheidene vaartuigen van de tulpenbazen en boeren. Het meisje mocht er gebruik van maken. Ze nam de riemen en roeide naar den overkant.

Een man met een goedig gelaat zag haar aan wal komen. Het was mulder Wervers, die ook een bloemenveld bezat, dat vooral door zijn zoon bezorgd werd.

— Zoo, Liesje, komt ge om bloemen? vroeg hij.

— Als ik mag, baas...

— Natuurlijk! Zoek maar de mooiste uit.

Voor den kweeker hebben de bloemen eigenlijk geen waarde. 't Is hem om de bollen te doen, die hij naar den vreemde zendt.

— Gisteren goed verdiend? vroeg hij.

— Twee gulden en dertig cent, baas.

— Dat is knap... En vandaag komt er vast nog meer volk. Het is net Zomer.

Liesbet ging naar het veld. Daar stond Henk, de groote zoon van Wervers.

— Ha, Liesbet, het bloemenmeisje! riep hij uit. Kom hier, meid... Ik zal u prachtige bloemen wijzen. Die zult ge wel gauw kwijt zijn... Maar de winst deelen, hoor!

— 't Is goed...

— Ik zeg dat maar voor de grap, natuurlijk... Ik vind het flink, dat ge uw goede grootmoeder zoo helpt... Nu, dat heeft het brave vrouwtje ook aan u verdiend. Gee fme uw mesje...

Henk koos de schoonste tulpen uit. Weldra zaten ze bevallig geschikt in de mand.

Liesbet vaarde terug over de vliet. Ze liet haar bloemen nog eens vlug aan grootmoeder zien die ze ook bewonderde.

— Ik denk, dat ik van middag wel weer om nieuwen voorraad zal moeten komen, zei het meisje hoopvol.

Ze begaf zich op weg. Ze volgde het kanaal, dat naar het dorp leidde, waar de bezoekers aankwamen, meest met de tram, maar ook met rijtuigen en fietsen. Auto's waren toen nog zeldzaam.

Voor de herbergen zette men tafeltjes en stoelen. Er verschenen nog meisjes, ook jongens en groote menschen met bloemen, chocolade, prentbriefkaarten en al zoo meer. Velen trachtten iets te verdienen met het vreemdelingenbezoek.

Waar volk komt, is ook nering, zegt een spreekwoord.

Liesbet zocht een goed plaatsje. Ginds naderde de tram. Hij hield hier stil. Er hingen veel wagens achter de locomotief. En allen zaten bijna vol. Ja, het schoone weer wekte de reislust op.

Dadelijk heerschte er groote drukte. Heeren en dames stapten uit. Kleine en groote kooplieden boden hun waren aan.

— Prachtige tulpen! Vijf cent het stuk! riep Liesbet.

Den eersten dag had ze niet goed durven roepen. Ze vond toen haar eigen stem zoo vreemd. Maar nu was ze het al gewoon. Toch bleef ze bescheiden.

De meeste bezoekers kochten echter nog niets. Ze wilden eerst langs de velden. Sommigen, die zeker al van ver kwamen, en wat hongerig waren, namen plaats voor een der herbergen en bestelden koffie, of thee met brood.

Maar de groote hoop verdween op zijwegen.

— Mijnheer, prachtige tulpen, zei Liesbet tot een dikken man, die juist een hap in een boterham wilde doen.

Hij keek het meisje nijdig aan.

— Laat me gerust, snauwde hij. Ze moesten al dat gebedel verbieden. De menschen zoo lastig vallen... Het is een schande.

Verschrikt stoof Liesbet achteruit.

— Dat kind bedelt niet, zei een verkooper van roomijs. Gij ziet zeker niet gaarne de zon schijnen, mijnheer, dat ge zoo knorrig zijt.

De man keek nijdig voor zich.

— Dat is geen reclame voor de bloemvelden, als ze hier dat brutale volk laten doen, bromde hij tot zijn vrouw.

— Liesbet, trek het u niet aan! riep de ijsroomverkooper, die het kind goed kende. Er zijn nu eenmaal menschen, die niet weten, wat werken is, en een ander niet gunnen, dat hij zijn brood verdient, vervolgde hij.

Het meisje was wat onthutst. Ze wist wel, dat velen neen schudden, maar zoo brutaal was ze toch nog niet afgesnauwd.

Ze zette zich op het gras neer. Ze moest geduld hebben. Straks kwamen de bezoekers van van hun wandeling terug.

Maar er reden gedurig fietsers aan, die hun rijwielen stalden op de achterplaats van een herberg of in een schuur.

Liesbet stond op en toonde weer haar bloemen.

Ze moest immers haar best doen. Nu kreeg ze een weigerend antwoord, dan waren anderen haar voor. Het gebeurde, dat een jongen of een man haar ruw wegdrong.

Liesbet voelde zich teleurgesteld. De morgen verliep en ze had nog niets verkocht. En het wa-

ren toch zulke schoone tulpen! Met zooveel hoop had ze haar werk aangevat!

Weer zette ze zich neer. Ze werd toch wat moedeloos.

— Kijk eens, dat is nu eens een echt Hollandsch meisje, met haar mutsje en klompen, klonk een stem.

Liesbet keek op. Ze had niet bemerkt, dat een rijtuig dicht bij haar stil hield. Ze was al te laat. Anderen boden reeds hun bloemen aan. Ze had vlugger moeten zijn.

— Ik zal beter oppassen, besloot Liesbet. Ge moet hier bij de pinken zijn.

Maar een jonge dame keek naar haar. Liesbet werd er verlegen door. Ze durfde niet opstaan.

— Frits, koop bloemen van dat meisje, sprak de dame. En versier er de paarden mee! Ze moeten op ons dorp zien, dat we naar de tulpenvel-den geweest zijn!

Ze wees naar Liesbet.

— Jufvrouw, mijn tulpen zijn veel mooier! riep een jongen. En ik laat ze goedkoop.

Maar Frits, een deftige heer, kwam al naar Liesbet toe, die vlug recht stond.

De jongen trok den heer aan de mouw.

— Die van mij zijn toch veel mooier, be-weerde hij. Kijk maar!

Liesbet vond dat laf van hem. Hij was ook ongemanierd.

— 't Is niet waar, zei ze. Uw tulpen zijn niet mooier.

— Jongen, blijf van me af, en wees niet zoo brutaal, bromde de heer. Wat kosten die bloemen? vroeg hij aan Liesbet.

— Vijf cent het stuk, mijnheer

Hij keek naar de mand, als schouwde hij even het aantal. Dan gaf hij het meisje twee gulden.

— Dat is meer dan ik schuldig ben, denk ik, maar houd de rest, zei hij. En leg al de bloemen in het rijtuig.

Liesbet voelde haar hart van blijdschap kloppen. Alles in eens verkocht! Dat was onverwacht geluk, meer dan ze had durven hopen.

Ze bracht de tulpen naar de koets. De jonge dame knikte haar vriendelijk toe.

— Mama, zei ze, tot een oudere dame, kijk eens, welke prachtige bloemen.

— Ja, die zijn wonderlijk mooi.

— Dank u wel, sprak Liesbet tot den jongen heer.

De dame gaf haar nog een stuk chocolade.

Overgelukkig trok Liesbet zich achteruit.

— Pas op, dat ge nog eens in mijn weg loopt, zei de jongen, die jaloersch was.

— Dat heb ik niet gedaan.

— 't Is wel.

— Niet waar!

— Ik was eer bij het rijtuig dan gij.

— Die dame wilde van mij koopen.
— Blijf ginder aan de molens, daar komen toch ook menschen.

— Ik ga waar ik wil.

Maar Liesbet verwijderde zich. Waarom zou ze langer met dien nijdgien jongen twisten! Ze was veel te blij. Vroolijk keerde ze naar huis terug. Ze had wel luid kunnen zingen.

Grootmoeder zat aan de deur.

— Nu al terug? vroeg ze.

— Met twee gulden! Alles ineens verkocht.

— Maar, kind!

Liesbet vertelde haar wedervaren, en deelde met grootmoeder de chocolade.

— Ja, kind, er zijn van die vriendelijke menschen, zei de oude vrouw.

— Nu zal ik het eten klaar maken, grootmoeder. Dat bespaart u werk.

— Och, doe niet veel drukte. Ge wilt zeker terug naar het dorp?

— O, ja. Er is zoo veel volk. Ik kan nog wel een mand verkoopen.

Het echte tulpenseizoen duurt niet lang en ze moest van de gelegenheid gebruik maken.

— Er is genoeg melk, kook een potje pap... dat is gauw klaar, zei grootmoeder.

Ze aten dus vroeg en Liesbet haalde toen een nieuwen voorraad tulpen bij baas Wervers. Ze mocht komen, zooveel ze wilde.

Ze keerde vervolgens naar het dorp terug.

— Daar is dat lief bloemenmeisje weer! zei de dame, die nu met haar moeder en den heer voor een herberg zat te eten.

— Frits, neem er eens een kiekje van, zei de jonge dame.

De heer fotografeerde Liesbet en gaf ze toen nog een gulden.

Liesbet wilde voor dat geld tulpen schenken.

— Neen, ik heb nu bloemen genoeg, beweerde de heer. Zeg me uw adres, dan zal ik een portretje zenden.

Hij teekende het op.

Liesbet was zelf verbaasd over dezen voordeeligen dag.

In den namiddag was er echter nog meer concurrentie. En bezoekers hadden dikwijls reeds voorraad opgedaan bij de velden zelf. De verkoop ging nu langzaam.

De meeste bezoekers waren al heen en nog hield Liesbet tulpen over. Maar daar kwamen nog jonge lieden, die met de fiets vertrokken. Ze wilden een bos tulpen aan de rijwielen hangen. Alle verkoopers en verkoopsters bestormden hen...

Liesbet was slim. Ze ging een eindje van de tramhalte weg en trad de lieden, die van de velden weer keerden, tegemoet. Ze verkocht daar

uit. Een paar heeren zagen niet op een dubbel-
tje, dat is tien cent.

Weer was de mand leeg.

— Ik ben gelukkig, zei Liesbet bij zich zelf.

Ze telde het geld. Twee gulden tachtig, met
dien gulden van het kiekje er bij

— Dat is bijna vijf gulden vandaag! juichte
ze. Wat zal grootmoeder tevreden zijn.

De zon was in den namiddag weggedoken. Er
dreven nu grauwe wolken aan En de wind stak
op. Het begon duister te worden.

— Het is al laat, dacht Liesbet. Nu gauw
naar grootmoeder terug. Maar ik ben toch goed
uitverkocht.

Aan het dorp vertrokken de laatsten. Men
stak al de lantaarns van de rijwielen op. Het her-
bergpersoneel haalde tafels en stoelen binnen.
Het was een voordeelige dag geweest voor
ieder.

Liesbet begaf langs de nu eenzame vliet.

Een jonge man haalde haar in. Hij zag er een
schuwe kerel uit en was haveloos gekleed.

— Meisje, zei hij, ge hebt tulpen verkocht?

— Ja, antwoordde Liesbet, die plots bang
werd.

Die kerel had zulk een ongunstig gezicht. En
die slappe hoed hing hem half over de oogen.

— Geef me dan het geld, dat ge verdiend
hebt, gebod de vreemdeling.

Liesbet keek angstig langs den weg. O, als er
nu maar iemand opdaagde.

— Niet roepen of ik gooi u in het kanaal, her-
nam de man met heesche stem. Vluc uw geld!

— Wij zijn arme menschen. Ik werk voor
grootmoeder.

— Dat kan me niet schelen... Ik heb niets
om brood te koopen.

Ruw nam hij Liesbet bij den arm.

— Uw geld, herhaalde hij. En vluc... Het
water is vlak bij, hoor!

't Was of Liesbet die stem nog gehoord had.

Ze gaf den man een gulden, hopend, dat hij
daarmee tevreden zou zijn.

— Ge hebt meer verdiend, snauwde hij haar
toe. Ik moet al uw geld hebben.

Dit lag in de mand en de dief grabbelde het
bij elkaar.

— Hebt ge er nog in uw zak? vroeg hij.

— Neen.

— Ge liegt!

Plots werd Liesbet woedend... Zoo bestolen
worden... En ze was zoo gelukkig geweest met
haar verdienste. Ze hief haar mand op en beukte
ze den kerel in 't gezicht.

Hij stoof achteruit en geraakte te water.
Scheldend kroop hij weer aan wal. Maar Liesbet
had het al op een loopen gezet.

Schreiend kwam ze bij haar grootmoeder aan.

— Maar kind, wat is er? riep de oude vrouw verschrikt uit.

— Ik ben bestolen...

— Wat!

— Een kerel op den weg nam mijn geld af...

— Hoe gemeen!

— Maar ik ga het dadelijk aan baas Wervers zeggen... Hij kan hem nog inhalen... en het geld terug nemen.

— Kind, pas op, de vent is misschien nog in de buurt.

Doch Liesbet snelde in haar verontwaardiging reeds heen. Ze sprong in de boot en roeide naar den overkant. Dadelijk was ze aan de woning van Wervers. Deze, zijn vrouw en Henk luisterden verschrikt toe.

— Langs waar is die dief vertrokken? vroeg Henk.

— Ik weet het niet. Ik gaf hem een klap in zijn gezicht met mijn mand. Hij rolde in het kanaal, maar kroop weer aan den kant.

— En dat was tusschen het dorp en hier?

— Ja...

— Dan zal hij langs den Mosselweg gegaan zijn. Dat is de eenige zijbaan, sprak Henk. We moeten hem pakken. Vader, willen we hem op de fiets achterna?

— Ja...

— Wees toch voorzichtig, waarschuwde vrouw Wervers.

— Die kerel moet bij den nek gegrepen worden, anders hooren we weer voortdurend van diefstallen, beweerde de mulder.

Hij en zijn zoon haalden hun rijwiel en staken de lamp aan. Met Liesbet vaarden ze naar den overkant.

— Dus, meisje, een vent met een slapen hoed op, zei Wervers.

— Ja, en klompen aan... Hij is haveloos gekleed...

— En hij zal doornat zijn... Dat is het beste bewijs van zijn schuld, sprak Henk.

Hij reed met zijn vader heen.

II.

Wervers en zijn zoon sloegen wat verder den Mosselweg in. Het was een zijbaan, die naar een naburig dorp leidde.

Er stonden daar enkele huizen. Bij een dier woningen riep een vrouw:

— Hei, mannen, stapt eens af.

Wervers en Henk deden het. De vrouw trad nader.

— O, het is baas Wervers, zei ze. Ik ben alleen thuis, vervolgde ze, en er is een zwerver geweest, die me bestolen heeft.

— Wij zijn juist naar dien kerel op zoek, antwoordde Wervers. Is hij al lang weg?

— Nog geen tien minuten. Hij kwam binnen en vroeg om een boterham. Toen hij merkte, dat ik alleen was, werd hij brutaler. Toen moest hij een pak kleeren hebben. Ik zag, dat hij doornat was. Ik moest hem wel een pak van mijn man geven. Ik was bang van hem. Ik kon zijn gezicht niet goed zien, want hij hield zijn hoed haast heelemaal over zijn gezicht. Bevend gaf ik hem het pak... Hij stak me in de zijkamer. Hij heeft zich zeker in het keukentje verkleed en uit de kas daar heeft hij nog een paar rijksdaalders meegenomen. Nu stond ik buiten in de hoop dat er iemand voorbij zou komen. Mijn naaste burenen wonen tien minuten van hier en ik durf niet alleen zoo ver den weg op... De kerel zou nog wel op de loer kunnen liggen en wraak nemen. Dus hij heeft elders ook al gestolen, dat ge hem nazit?

— Ja, ge zult er wel van hooren... want nu moeten we voort. Anders ontsnapt de schelm nog.

Vader en zoon stegen weer op en reden door.

— Als we hem inhalen, rijden we gewoon voorbij, sprak de molenaar. Wat verder stappen we af en houden ons schuil achter een wilg, tot hij nader komt. We moeten hem verrassen. De boef kan wel gewapend zijn.

— Nu ik heb hier een dikken stok onder mijn arm... en een flink touw aan mijn fiets, vader... Maar het is best hem vast te grijpen, eer hij er erg in heeft.

— Ja, hij is zeker een zeer gevaarlijke kerel...

Ze traptten snel door. Weldra fluisterde Wervers:

— Daar gaat iemand...

— 't Zal hij wel zijn...

Ze reden wat trager en staken den man voorbij. Deze droeg een slappen hoed en hield een pakje in de hand, zeker zijn natte pluim.

Vader en zoon zeiden niets. Wat verder echter sprak Henk:

— Dat is hij...

— O, ja, geen twijfel aan... Daar maakt de weg een bocht. 't Is een goed plaatsje om ons weg te stoppen.

Aan de bedoelde plek stegen ze af en legden de rijwielen op het gras.

Ze gingen achter een boom staan.

— Hij zal gauw hier zijn, meende Henk. Hij stapte flink door, en het zal hem tegenvallen, dat hij hier oponthoud krijgt.

— Ja, dat denk ik ook. Maar nu moeten we zwijgen.

Zoo wachtten ze. Het waren toch oogenblik-

ken van spanning. Weldra hoorden ze voetstappen. Henk stootte zijn vader aan.

Daar naderde de dief. Plots sprongen de mannen te voorschijn. De kerel gilte van schrik. Maar eer hij zich verzetten kon was hij al vastgegrepen. Henk trok zijn armen achteruit.

— Vader, bind ze! zei hij.

De molenaar deed dat, al wrong de gevangene zich.

— Wat beteekent dat? vroeg de kerel.

Wervers ging nu vóór hem staan.

— Die stem ken ik, zei hij.

En den slappen hoed wegrukkend, vervolgde hij:

— Leo Spaanders... gij zijt het!

— Ja, maar waarom valt gij mij aan? Is baas Wervers een baanstrooper geworden?

— Neen, maar hij heeft nu een baanstrooper bij de kladden...

— Ik een baanstrooper! Wat voor grappen haalt ge nu uit! Doe mijn handen maar vlug los. Ge hebt een verkeerde voor.

— Gij hebt het bloemenmeisje haar geld niet afgenomen, hé?

— Een bloemenmeisje...

— En bij den arbeider Sanders hebt ge geen pak gestolen?

— Wat raast ge nu toch...

— Neen... ge hebt niets misdaan, net zoo

min als toen ik u wegzond, omdat ge in het geheim gerst verkocht.

Leo Spaanders was vroeger knecht geweest bij molenaar Wervers. Zes maanden geleden had deze hem weggestuurd, omdat Spaanders stal.

— Ge hebt me hier het leven onmogelijk gemaakt, zei Leo nijdig. Ik kon nergens meer werk vinden.

— Als de menschen mij vroegen, of ge me goed gediend hadt, kon ik niet liegen... Ge moest elders heen. En ge zijt nu teruggekeerd, maar niet berouwvol. Welk een lafaard, om een bloemenmeisje, een kind, haar centjes af te nemen. En dan een arbeidersvrouw, die alleen thuis is, bestelen!

— Ge liegt!

— Ge zijt diep afgezakt, Leo... En nu gaat ge mee naar het dorp. De streek moet hier veilig blijven.

— Ge zijt me daar straks valsch voorbij gereden, om me hier af te wachten.

— Valsch is dat niet. Maar met een boef, die een kind dreigt in het water te gooien, moeten we voorzichtig zijn.

— Ik heb geen kind gezien...

Henk bekeek Spaanders van dichtbij, terwijl hij het licht van een fietslantaarn op hem richtte.

— Ge hebt een dikke neus en een wonde op uw voorhoofd, zei hij.

— Ik ben gevallen. Is dat misschien ook al oneerlijk...

— Maar die dikke neus en die wonde komen voort van een klap met een mand.

— Wat ge nu bazelt...

— En hier een pakje met nat goed. Ge hebt in de vliet gelegen. Alles bewijzen tegen u. Och, vader, we staan veel te lang met hem te praten.

— Ja, we brengen hem naar het dorp.

Nu tapte Leo Spaanders uit een ander vaatje.

— Baas Wervers, heb medelijden, zei hij. Ik was terug gekomen, om werk te zoeken, maar kan er geen vinden... Ik had honger... ik moest wat geld hebben. Ik zal het terug geven... Maar laat me gaan. Ik trek ver weg. Ge zult me hier niet meer zien... Help me niet in de gevangenis.

— Zwijg maar. Die praatjes hebben geen vat op me.

En wat Spaanders nog zei of smeekte, hij moest mee.

Wervers leidde de rijwielen aan de hand en Henk hield den gevangene bij den arm. Soms weigerde deze voort te gaan.

— Gooi me liever in het water. Dood is beter dan de gevangenis! kermde hij.

Wervers merkte op, dat hij daar niets van

meende. En na een paar duwen, marcheerde Spaanders dan weer op.

Zoo kwamen ze bij den burgemeester die vreemd opkeek. Spaanders bekende zijn schuld en werd in een hok onder den toren gestopt. De burgemeester had hem het gestolen geld ontnomen, maar wilde dit nog houden voor het gerecht uit de stad, dat hij morgen zou verwittigen.

Wervers en zijn zoon reden heen. Ze gingen bij grootmoeder en Liesbet aan.

— We hebben hem, hoor! zei de molenaar, en hij vertelde het gebeurde.

— O, die stem was me niet vreemd en nu ge het zegt, ja, zoo sprak Leo Spaanders ook, zei Liesbet, die den knecht goed gekend had.

— Is die man zoo slecht geworden! sprak grootmoeder. Het is wel treurig.

— Hoeveel geld heeft hij u ontnomen? vroeg de molenaar aan Liesbet.

— Twee gulden tachtig...

— Het is bij den burgemeester... Morgen, of overmorgen krijgt gij het terug. Als ge het noodig hebt, zal ik het u wel voorschieten, vervolgde Wervers tot grootmoeder.

— O, neen, dat is voor een spaarpotje tegen den Winter.

De molenaar en zijn zoon keerden nu naar huis terug.

III.

Het was een bewogen avond geweest. Grootmoeder had zich erg zenuwachtig gemaakt. Ze scheen er ongesteld van.

't Was zoo wat elf uur, toen Liesbet wakker werd. Ze hoorde grootmoeder beneden. Waarom stond ze nu op?

Liesbet stapte uit bed en kleepte zich haastig wat aan. Ze begaf zich naar beneden. Grootmoeder had de lamp opgestoken.

— Ik kon het niet in bed uithouden, ik beef zoo, kloeg ze, toen Liesbet vroeg, wat er haar toch scheelde.

De oude vrouw zag zeer bleek. Ze zat hijgend in haar zetel.

— Dat is een benauwdheid, stamelde ze.

— O, ik zal vrouw Wervers halen, sprak Liesbet angstig.

— Neen, stoor die menschen niet in den nacht... 't Gaat wel over...

— Ik doe het toch... ik ben veel te ongerust.

Liesbet trok haar mantel aan. De klompen stonden aan de achterdeur, langs waar men meestal uit- en in ging.

Het meisje trad buiten. Het waaide hard. Wat leek de nacht toch akelig... Liesbet ging om het

huisje naar den weg. Ze hoorde iets en ze was zelf ook zenuwachtig.

Wie was er nu aan de boot? Liesbet onderscheidde de gedaante. De man met den slappen hoed.

— Leo Spaanders! dacht ze, erg ontsteld.

Maar dat kon toch niet. Hij zat onder den toren. Misschien had hij kunnen vluchten. Zulke kerels waren zoo sluw. En wilde hij nu naar den overkant, naar den molen?

— Om wraak te nemen op Wervers? dacht Liesbet.

Ze beefde bij die gedachte. Spaanders wilde zeker een groot kwaad bedrijven.

— Ik moet baas Wervers waarschuwen! besloot Liesbet.

Ook overvaren... Het moest wel... Als ze van hier riep, zouden de menschen in hun slaap het niet hooren.

— Maar dan loopt Spaanders toch wel weg, oordeelde ze.

En als hij dan in haar huisje brak! Hij was een slechte kerel... Hij had wel bedreigd haar in het water te gooien.

— Ik moet stil naar den overkant, zei Liesbet in haar eigen.

Ze verzamelde al haar moed. Wat verder lag nog een boot. Ze spoedde er zich heen. Het was hard roeien tegen den wind in. En wat bonsde

haar het hart! Ze geraakte aan den anderen oever en landde. Ze zag Spaanders niet meer.

Voorzichtig sloop ze naar het groote huis van Wervers. Plots liet ze zich vallen. Ze bemerkte nu weer de gedaante. Ze keek op... Ja, de man met den slappen hoed. Hij ging in de richting van den molen, die wat verder stond.

Liesbet liep naar de woning. Ze klopte op de deur. 't Duurde even, eer ze wat hoorde. O, moest Spaanders naar hier komen..

— Wie is daar? vroeg men van binnen.

— Ik ben het, Liesbet. Grootmoeder is niet wel. antwoordde ze met bevende stem.

't Was Henk die open deed. Liesbet trad binnen.

— Wat scheelt er met grootmoeder? vroeg hij.

— Ze heeft het zoo benauwd. Maar er is nog iets anders. Ik kon dat niet roepen... Ik geloof zeker, dat Spaanders naar uw molen is.

— Wat ge nu vertelt! Hij zit immers te brommen onder den toren. Ge hebt van hem gedroomd.

— Neen, neen...

En het meisje vertelde haar ontdekking.

— Dat is wat anders. Ja, de boef kan ontsnapt zijn. Wacht even!

Henk wekte zijn vader. In enkele oogenblikken waren beiden buiten en nu goed gewapend. Snel, maar stil, slopen ze naar den molen. De be-

nedendeur stond open... En binnen was een gloed.

Henk sprong het eerst binnen. Hij zag een man, die op den vloer, vlak onder houtwerk, een vuur stookte. Henk gaf hem een slag met zijn stok. De man rolde op zij en bleef liggen.

— Vader, Spaanders sticht brand! schreeuwde Henk.

Wervers en zijn zoon konden de vlammen nog uittrappen. 't Was hoog tijd.

Leo Spaanders lag daar bewusteloos.

— We zullen hem eerst maar weer binden, zei Henk.

— Ja, dat is het best...

Ze deden het en sleurden hem dan op een paar ledige zakken.

— Ik zal uw moeder gerust gaan stellen, zei Wervers. Let op, of er niets meer smeult.

De molenaar liep naar huis. Zijn vrouw was opgestaan en had licht gemaakt.

— Liesbet, ge hadt goed gezien, zei hij. Het was Leo Spaanders. De ploert wilde uit wraak den molen in brand steken.

— Verschrikkelijk toch! riep vrouw Wervers uit.

— Alle gevaar is voorbij. We konden het vuur nog uittrappen. En de kerel ligt daar gebonden. Ge kunt nu veilig met Liesbet mee gaan. Meisje, ge hebt u flink en moedig gedragen. God zij ge-

dankt, dat alles zoo afgeloopen is. De molen zou al gauw in vuur en vlam gestaan hebben. Wat moet die Spaanders een schurk zijn.

— Hoe kan een mensch zoo slecht handelen?

— Wraak, omdat wij hem aangehouden hebben. Maar het is toch ongelukkig, dat een gevangene uit het hok weg kan.

Liesbet was nu gejaagd om naar grootmoeder terug te keeren, al voelde ze zich zeer voldaan, dat ze de familie Wervers zulk een dienst had kunnen bewijzen.

De molenaarsvrouw ging met haar mee.

Wervers keerde naar den molen terug. Juist kwam Leo Spaanders tot bezinning.

— Waar ben ik nu? vroeg hij verdwaasd.

— In den molen van Wervers, zei Henk. Maar hij staat niet in brand.

Spaanders keek hem aan en plots scheen hij zich alles te herinneren.

— Niet in brand! riep hij uit. Dat is jammer. Ha, ik had de brandende wieken willen zien draaien, juist toen als de molen de Meermin afbrandde.

— Dat is nu niet gebeurd, schurk. Het bloemenmeisje heeft u betrapt.

— Dat kan niet.

— En toch is het zoo! Het kind dat u dien verdienden klap met haar mand gaf, heeft u ge-

zien en ons gewaarschuwd. Ze is moediger dan gij.

— Had ik ze maar in het water gegooid! O, ik haat u, Wervers.

— Ja, dat weet ik wel. Ge zoudt beter al uw kwaad haten, Spaanders. Ge zoudt van dief en brandstichter een moordenaar worden.

— Het kan me niet schelen.

— Het kwaad is begonnen, toen ge hier op het dorp gingt drinken. En om meer te drinken, moest ge geld hebben. Ik waarschuwde u toen al tegen de genever. In plaats van te luisteren, geraaktet ge tot diefstal. En nu brand stichten.

— Ge hielpt me in de gevangenis. Ik zat in dat hok en ik lag te zinnen op wraak. De burge-meester meent, dat hij slim is. Maar hij vergat onder mijn kleeren te kijken, naar mijn gereedschappen. Ik kreeg er de deur mee open. Ik moest hierheen. De molen in brand en uw huis ook. En heeft die bloemenmeid dat verhinderd?

— Ja...

— O, had ik ze maar gezien!

— Dat heeft God verhoed. Leo, tot haar en ons geluk, maar ook tot het uwe. Ge zoudt tot moord geraakt zijn in uw wraakzucht. Maar daarop volgt de ontwaking en de wroeging. Ik hoop het voor u, dat ge nog berouw zult voelen over dezen nacht.

De molenaar sprak ernstig.

— Nooit! schreeuwde Spaanders.

— Zeg dat niet!

— Daarvoor haat ik u te veel!

— Ge hebt bij ons gewoond en mijn vrouw en ik waren goed voor u. Ge hebt brave ouders gehad. Ge waart toen een fatsoenlijk jonkman. Maar ge gingt met Kees Havels mee en die leerde u drinken. Toen is het kwaad begonnen.

— Ik behoef al uw praat niet te hooren. Ge hebt me weggejaagd en niemand wilde me nog in dienst nemen. Gij hebt een vagebond van mij gemaakt.

— Niet ik, maar de drank, en al het kwaad, dat daarvan voorkomt.

— Och, vader, het helpt niet. wat ge hem zegt, sprak Henk.

— Hij kan er later aan denken.

— Wil ik naar het dorp gaan?

— O, we kunnen tot morgen wachten. Ik durf toch niet naar bed. Ge weet niet waar er vonken gevlogen zijn en nog liggen te smeulen. We moeten goed de wacht houden.

— Ja, dat had ik ook al bedacht. De kere! had hier stroo bijeen gesleurd.

— Had ik maar vijf minuten meer tijd gehad. Ik zou den molen hebben willen zien branden! hernam Spaanders.

Nu antwoordde men hem niet meer.

— Ik ga eens naar den overkant, zei Wervers.

Liesbet heeft ons voor een groote ramp bewaard. Ik hoop dat de oude vrouw niet erg ziek zal zijn.

Wervers vaarde over. Grootmoeder was thans kalmer. Men had haar niets van den brandstichter verteld.

— Liesbet, ga slapen, ge moet morgen weer bloemen verkoopen, zei grootmoeder.

— Ja, ik blijf toch hier tot den ochtend, sprak de molenaarsvrouw.

— Dan zal ik de kachel wat aanmaken, sprak Liesbet.

De nacht was huiverig. De wind hilde om het huisje. Het vuur bracht meer gezelligheid. Liesbet zette ook koffie.

Het viel moeilijk over de brandstichting te zwijgen, maar men deed dit toch voor grootmoeder. Ze was al zoo ongesteld geweest van schrik.

De molenaar bleef wat zitten. Hij kon op zijn zoon vertrouwen. Hij was zeer onder den indruk van het gebeurde. Een vreeselijk ramp had hem en zijn gezin ongelukkig kunnen maken. En wie weet, zouden ze niet in de vlammen omgekomen zijn, moest de schurk het huis in brand gestoken hebben.

Liesbet begaf zich dan te bed, maar lag nog een tijd wakker.

Wervers keerde weer eens naar den molen terug. Henk had zijn dikke jas aangetrokken, en

zat op een meelzak. Spaanders hield zich of hij sliep.

— Hoe is het met de oude vrouw? vroeg de zoon.

— Beter! Ze had zich erg zenuwachtig gemaakt over dat gebeurde met Liesbet. Ze kreeg het daardoor benauwd en moest het bed uit. Liesbet maakte zich ongerust en kwam uw moeder roepen. Dat is ons geluk geweest. We zijn wonderlijk bewaard voor een ramp.

— Maar ik had den molen willen zien branden, riep Spaanders woest uit, die dus toch wakker was.

— Zwijg, hatelijk mensch, of ik sleur u naar buiten en dan kunt ge daar op de politie wachten.

Dat maakte indruk en Spaanders hield zich stil.

De akelige nacht ging traag voorbij. Tegen den morgen haalde Wervers zijn vrouw terug. Grootmoeder was nu geheel rustig. Ze wilde nog wat slapen. Liesbet kon dien voormiddag niet met tulpen naar het dorp. Het was ook ongunstig weer. Er zouden niet veel bezoekers komen.

Te acht uur reed Wervers naar het dorp. Daar had men de vlucht van Spaanders reeds bemerkt. De gemeente geraakte in rep en roer door het verhaal van Wervers.

Er werden nu maréchaussées ontboden, zoo als men in Holland gendarmen noemt. Ze begaven zich naar den molen. Liesbet werd verhoord.

Ieder prees haar moed. Spaanders werd dan meegeleid naar de stad.

De burgemeester bracht Liesbet geld en wenschte haar geluk om haar kranig gedrag.

Grootmoeder wist nu ook, wat er in dien nacht gebeurd was.

IV.

Dien namiddag zat Wervers op de kreek te vischen. Dat was zoo zijn vermaak, als hij wat vrijen tijd had. Maar heden merkte hij het niet altijd, wanneer de dobber onderging. Wervers zat in gedachten. Hij verzoon een plan. Thuis sprak hij er met zijn vrouw over.

's Avonds voer hij naar den overkant. Liesbet was thuis. Ze had anderhalven gulden mee gebracht.

— Ik kom eens praten, zei de molenaar. Ik wil Liesbet gaarne beloonen voor haar dapperheid.

— Maar dat is niet noodig, sprak grootmoeder. Ze deed haar plicht. En ge zijt voor ons zulke vriendelijke overburen.

— Ik heb een plan, vrouw Maartens. Ik hoop dat God u nog lang in het leven behoudt, maar ge zult toch wel eens dikwijls aan Liesbets toekomst denken.

— O, zeker... Daarom zal ze een goeden dienst moeten zoeken...

— Ik weet wat beters. Ze is nu zulk een flink bloemenmeisje. Ze doet goede zaken. Ze krijgt verstand van handel. De volgende maand vertrekt op het dorp Jan Bolle uit zijn winkeltje. Ik wil zijn huisje koopen en zijn zaakje overnemen. En dan gaat gij daar met Liesbet wonen. Ze heeft mij voor het verlies van veel duizenden guldens bewaard. Al zijn mijn molen en huis verzekerd, brand brengt altijd schade mee. En hoe lang zou mijn zaak stil gelegen hebben! Ik wil dat huisje aan Liesbet schenken!

— Maar baas Wervers toch! riep grootmoeder ontroerd uit.

— Liesbet houdt den winkel. Ze verdient zoo op nette wijze haar brood. En ze kan stilaan de zaak uitbreiden. 't Is daar goed bij de tramhalte. Ik houd in den eersten tijd wel toezicht.

Hoe verheugd waren grootmoeder en Liesbet.

— God is goed voor ons, zei vrouw Maarten. De Werversen zijn edele menschen.

Een maand later verhuisden grootmoeder en Liesbet.